

HET NIEUWE SEMINARIE VAN APELDOORN

Toen ik, na mijn bezoek te Apeldoorn weer naar huis reed, viel ik in den trein aan 't mijmeren over wat ik dien dag had te zien gekregen, en de indruk kwam onwillekeurig in mij op, dat ik ettelijke jaren te vroeg geboren was!

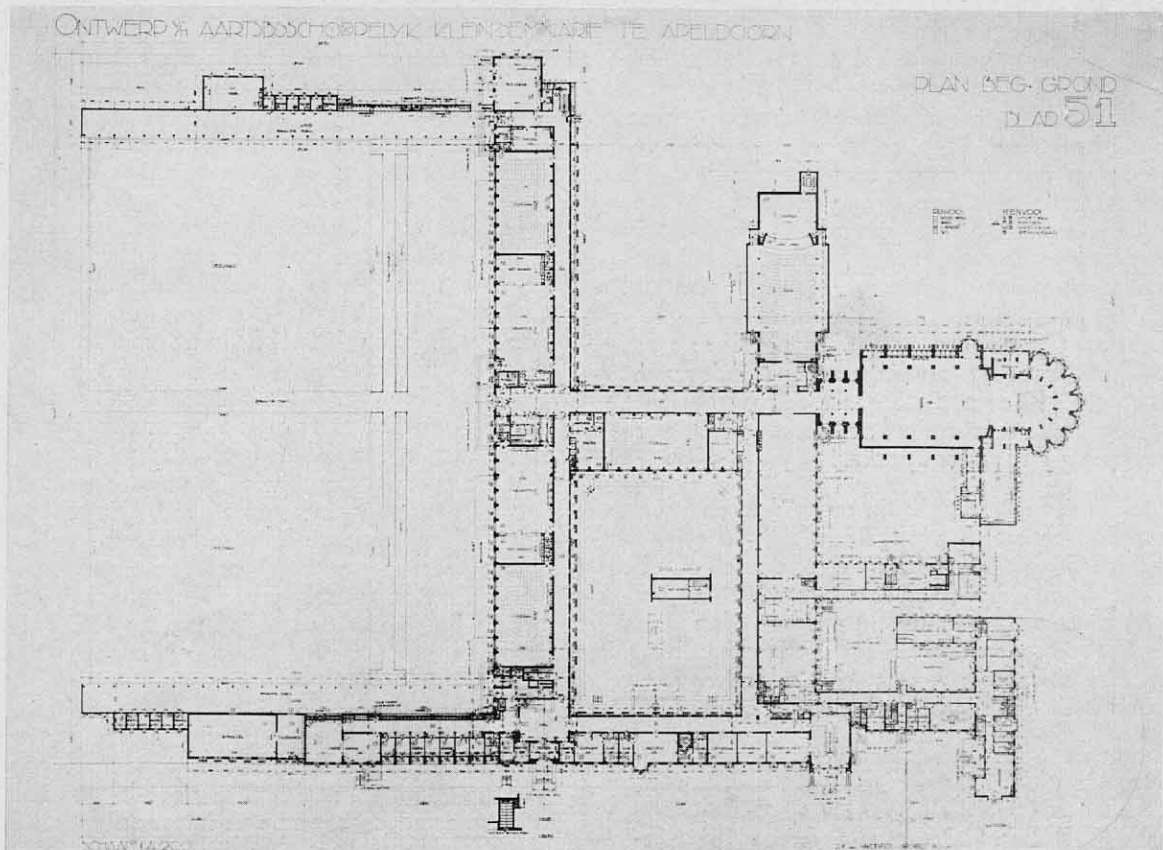
Hetgeen men me daar had getoond als zijnde een „Seminarie” week toch zoo geweldig af van wat het, sedert mijn kinderjaren, voor mij had beteekend.

Hoe levendig herinnerde ik mij nog die driemaandelijksche afreizen van voorheen, naar het verre X....., met het puffend, waggelend, botsend stoomtrammetje dat ons, langzaam maar zeker, eens te meer voor lange weken uit de beschaafde wereld wegvoerde.

Klapziek was ik op die reëntreedagen niet het minst en ik had dan ook tijd genoeg om de onmiddellijke toekomst in de oogen te zien. Alles behalve rooskleurig zag er die uit. In het groote, donkere ingangsportaal zou men

mij weer dat minimum vrijheid en zelfbeschikkingsrecht doen afleggen, dat ook een jongen van 15 jaar zoozeer op prijs stelt, vooral als hij niet beter vraagt dan te bewijzen dat hij het weet te gebruiken. Die indruk van een surveillantenoog op zich gericht te voelen, alle oogenblikken, dag en nacht, is iets vreeselijks, evenals het bewustzijn geen enkele beweging te mogen doen zonder voorafgaande toelating. En dan, dat zwaard van Damoclès der automatische, getarifeerde straf bij het kleinste vergrijp, dat u gedurig boven het hoofd hangt... zoo lang het niet neervalt!

En dan nog die akelige perspectief van een koude, naakte koer, waarop de huilende noorderwind het stof doet dwarrelen; waarop men moet spelen en wandelen op commando, tegen wil en dank, en het vooruitzicht van bevrozen water, van versteven voeten, van gespleten winterhanden, van half verzorgden kost, van flauwen koolen-

afb. 1 Aartsbisshoppelijk klein-seminarie te Apeldoorn.

Plattegrond.